

SÁM MEZI VŠEMI

Katrin Walldová

Katrin Walldová

SÁM MEZI VŠEMI

Mým čtenářům

Prolog

Bylo mi dvacet čtyři let, když jsem nastoupil na soukromý chlapecký internát jako vychovatel. Často si vzpomenu na Jimmyho, kluka ze třetího... Měl dlouhé, světle hnědé vlasy – k mé smůle věčně stažené do culíku tmavě modrou gumičkou, velké zelené oči a pusku tak akorát na obšťastnění mojí maličkosti.

Moje pracovní doba se dělila na noční a denní směnu, od pondělí do neděle. Střídal jsem se s Kevinem Ortonem, padesátiletým chlápem, který to chtěl na internátu přetrpět do penze. S kluky to uměl, ale občas už mu docházely síly, takže jsem bral někdy služby i za něj. Nevadilo mi to, stejně jsem nic jiného na práci neměl. Soukromý život veškerý žádný, ani moc koníčků a s rodinou jsme si přestali rozumět během mých studií na vysoké. Chtěli ze mě doktora... jenže já šel na pedárnu.

Dodnes si vzpomínám na většinu kluků. Každý měl něco do sebe, každý byl něčím výjimečný a zapamatovatelný. A většina z nich si za ty tři roky zkusila, co to je zakázaná láska. Včetně mě.

Že jsem gay, mi došlo někdy ve čtrnácti letech. Smiřoval jsem se s tím pozvolna a nenásilně. Rodina se to dozvěděla nedávno, ale nijak se k tomu nevyjádřila. Když se vidíme, probíráme většinou politiku, nebo dění ve světě. Nic, co by můj život z rodinného hlediska obohatilo. Ale aspoň mě nezatratili.

Odjakživa jsem realista a je mi jasné, že z heterosexuála gaye neuděláte, ale tři roky s malými přestávkami pouze v mužské společnosti, ještě v odříznuté rezervaci, kde dávají lišky dobrou noc, z vás mohou udělat i něco mnohem horšího, než jedince s jinou

sexuální orientací, třebaže dočasnou. Naštěstí jsem takových případů na internátu moc nezažil. A že jsem to shledal něčím horším? Ne každý se s takovým vývojem událostí smíří. Ne každý ho přijme, přetrpí a dokáže jít dál.

1. kapitola

Jimmy si utřel koutek bříškem palce a ještě ho pro jistotu olízl jazykem. Byla radost na něj pohledět, když polykal. Tvářil se při tom potěšeně a nebylo to hrané. To už jsem dokázal poznat. Taky jsem ho k tomu nenutil, jednal jen ze své vlastní vůle.

S provokativním pohledem mě pohládl po zadku a nezapomněl si plácnout.

„Chceš mi to oplatit?“

„Ne, líbilo se mi tvoje plácání, bude mi chybět,“ připustil. Tohle bylo naše poslední setkání. Další den končil školní rok. Věděl jsem, že už se s Jimmym nikdy neuvidím a samozřejmě, že na něj nikdy nezapomenu. Než opustil můj kutloch, rozpustil si vlasy a sedl mi na klín. Nechal mě s těmi hebkými provázky naposledy pomazlit a pak odešel.

***

O dva měsíce později jsem se vrátil do pracovního procesu. Čekali na mě kluci, které už jsem znal, jen byli všichni o jeden školní rok starší, a pak ti, kteří na internát nastoupili jako nováčci. Myslel jsem si, že už mě po prvním roce nemůže nic překvapit, ale mýlil jsem se.

Ten rok nastoupil do třetího kluk jménem Tommy. Přeradili ho z jiného ústavu k nám, protože si s ním nevěděli rady. Asi by bylo dobré upozornit na to, že škola, na které jsem působil, se zaměřovala na výuku mladých delikventů. Nebylo to vězení, ani pasták, jak si

hodně lidí myslelo, ale tihle kluci měli problémy se začleněním mezi své vrstevníky v normálních státních školách.

Většina z nich po příchodu do naší školy změkla a usměrnila se, tenhle kluk ale ne. Tommy byl od samého začátku hajzlík první kategorie. A nejvíc to odnášeli kantoři a vychovatelé. Naneštěstí měl své osobité kouzlo, které bylo dost těžké přehlížet. Když už jsem ho nechtěl zabít, toužil jsem ho ošukat. Chtěl jsem píchat jeho sladkou prdelku, kterou přede mnou vždycky nakrucoval, když odcházel z kanceláře s napomenutím, nebo dokonce důtkou. Někdy mi připadalo, že všechny ty průšvihy dělá schválně, jen aby mě mohl provokovat. Během prvního měsíce byl na koberečku snad každý druhý den.

Myslel jsem si, že mi jednou dojde trpělivost, ale čím víc se o to on pokoušel, tím víc jsem byl odolnější. Uvědomil jsem si, že je to hra. Hra na kočku a myš. Možná se Tommy úspěšně vyhýbal mým pastičkám, ale sýru odolat nedokázal. Čekal jsem na okamžik, až po něm natáhne svou nadržanou pacičku. Čekal jsem na chvíli, až bude maximálně hladový!

***

„Co naše beznadějná existence provedla dnes?“ zeptal se mě jednoho dne u večere náš údržbář Isaac. Tommy měl mezi personálem internátu hodně přezdívek a Isaak používal většinou tuto. Pochopitelně žádná z nich nebyla lichotivá, protože nikdo na Tommym neshledával nic dobrého.

„Kupodivu ještě nic,“ ušklíbl jsem se.

„Máš s ním svatou trpělivost. Až něco provede mně, tak ho zabiju,“ přiznal se mi Isaak.

„Možná to nebude dlouho trvat. Stejně to dělá jen proto, aby nás vytočil, a až jemu dojde trpělivost, že to nezabírá, zaměří se na někoho jiného,“ ukázal jsem na svého kolegu prstem.

„Děláš si srandu?“

„Ani v nejmenším,“ zasmál jsem se. Isaac neměl moc trpělivosti. Dokázal být ukázkový příklad uzlíčku nervů. Tedy, pokud šlo o práci. V soukromí se uměl hodně ovládat, vlastně až moc.

„Vylížeš mě dneska?“ naklonil se ke mně s vyzývavým pohledem.

„Chtěl bys?“

„Můžu já tebe,“ navrhl. Jen to ne, to bych se tak třikrát udělal, dřív než by mě přestal trápit.

„Ne, já tebe... v půl osmé. Jako obvykle.“

„Ok, budu se těšit, pus. Zatím.“ Zvedl se od stolu.

Ještě jsem ho chvíli sledoval, když odnášel nádobí k výdejnímu okénku, pak jsem se vrátil v myšlenkách k beznadějně existenci. Jemu bych lízal cokoli, na co by si vzpomněl, ale to dřív bych mohl olízat celý učitelský sbor. Musel jsem si na něj nechat zajít chuť, protože pak by moje autorita šla akorát tak do háje. Nutno podotknout, že jsem si nedělal příliš velké starosti s tím, jaké by to mělo následky pro moji vychovatelskou kariéru. Žádný z kluků, který se se mnou dostal do úzkého kontaktu, nikdy nebyl pod zákonem, takže jsem to prostě neřešil.

Po večeři jsem se vrátil do svého pokoje. Měl jsem ještě půl hodinky na relax po večeři, pak mě opět čekala noční směna na intru.

Hodil jsem si dlouhou sprchu. Bylo fajn, vědět o dostaveníčku předem, abych se mohl pořádně vyvonět. Uznávám, že asi nebylo moc vhodné a výchovné, domlouvat si rande v pracovní době a na pracovišti, ještě rande takového rázu, ale kdybych nakoukl do

nejrůznějších skryších, narazil bych za jeden večer na pět, možná šest podobných sešlostí a někdy se ani nejednalo o páry, nebo jedince.

Jediné, o co mi šlo, byla bezpečnost, takže jsem klukům potají dával do pokojů kondomy. Nechtěl jsem, aby se cítili trapně, kdybych jim je někde podstrčil osobně, tak jsem to dělal takhle.

Lawrence – kluk na úklid a moje bokovka na dlouhé nedělní večery – mi podával zprávy o počtu vyhozených použitých a nepoužitých kondomů. Poměr byl naštěstí uspokojující. Kluci na sebe byli opatrní.

Spokojený jsem vyrazil do práce, což bylo na druhé straně budovy. Po cestě jsem potkal pár kluků, kteří se vraceli z večere. Napadlo mě, že by to mohl být klidný večer. Žhavá půlhodinka strávená s Isaacem v mojí zašívárně a pak zbytek noci s knížkou nebo hudbou do uší. Docela jsem se těšil.

Po příchodu do kanceláře jsem si udělal kafe, abych neusnul hned v první hodině noční směny. Poté jsem obešel pokoje. Kluci byli všichni už zpátky a čekali na povolení pro vstup do společenské místnosti, kde se mohli dívat na televizi nebo si zahrát šipky. To byla vždycky šance pro mě. Nekoukali okolo, ale chtěli se bavit a já si mohl aspoň chvíli užívat. Těsně před půl osmou jsem oznámil gongem otevření společenské místnosti a pak už jen vyčkával na Isaaca. Přišel minutu po půl.

Tradičně jsem zamknul dveře. Isaac přešel k pohovce na druhé straně kanceláře a tam si svlékl svůj údržbářský tmavě modrý plášť a kostkovanou košili. Pak si stáhl džíny do půl stehen a klekl si.

Nemluvili jsme při tom! Občas mi nadával do děvek a používal sprostá slova, ale jinak mlčel.

Na každém, s kým jsem si užíval, jsem měl rád něco jiného. A u Isaaka to bylo lízání. Samozřejmě jsem ho potom vždycky ošukal,

ale předtím jsem si ho dlouho vychutnával. Na to, že se celý den hrabal v pojistkách, nebo v jiných opravách a byl ušmudlaný až za ušima, měl naprosto luxusně vymydlenou prdelku. Nepochyboval jsem, že se na návštěvu u mě patřičně dlouho připravuje. A asi se mu to líbilo, protože nebyl týden, kdyby si o to sám neřekl.

Po bouřlivém sexu jsme si vždycky dali cigaretu, seděli na gauči a odpočívali.

„Táta mi zařídil práci v továrně,“ oznámil mi ten večer. Nechtěl jsem si to přiznat, ale na chvíli se mi udělalo těžko. Kdyby mi něco takového řekl u večeře, asi bych se s tím vyrovnal snáz, než po sexu, kdy je člověk tak trochu naměkko.

„A půjdeš tam?“ zeptal jsem se opatrně. Báł jsem se odpovědi. Nikdo neměl tak sladký zadek, jako Isaac. Nechtěl jsem o něj přijít, ani o tyhle bezvýznamné, lehce sentimentální chvílky.

„Asi jo. Jsem tu zavřený už moc dlouho.“ Zamračil se. Měl pravdu. Strávil na internátu nějakých pět let. Nastoupil na školu hned po střední v sedmnácti. Nedivil jsem se, že chce vylétnout do světa. I když v továrně to určitě nebylo s prací tak růžové jako u nás. Na intru se moc nepředřel, byl svým pánem. Bohužel, pokud toužil po rodině, tady ji založit nemohl. Vlastně jsem se s ním nikdy moc nebavil na téma jeho orientace. Bral jsem ho jako “svého“, protože do “vztahu“ se mnou šel od začátku.

„To chápu, chceš se už usadit.“

„No, tady jsem usazený až až.“ Dloubl mě do žeber.

„Bohužel ti víc nabídnout nemůžu,“ zavrtil jsem hlavou.

„Jo, to vím a ani to nečekám. Třeba se vrátím, když mi to tam nebude vyhovovat. Nechci nad tím moc přemýšlet,“ vysvětlil mi. Isaac byl chytrý kluk, naučil se věci moc neřešit a prát se s nimi, až když došly do extrému.

Obdivoval jsem ho, i když dokázal občas vylítnout jak čert z krabičky.

„Že ty se bojíš našeho nováčka? Nebo spíš toho, abys ho nezabil,“ dobíral jsem si ho.

„Máš pravdu. Nechci skončit na doživotí v lochu, tak radši odejdu,“ usmál se.

Než odešel z mojí kanceláře, dal mi pusu na tvář. Normálně to nedělal, vlastně si nepamatuju, s kým jsem se naposledy líbal, proto mě to svým způsobem zasáhlo. Seděl jsem na gauči a pozoroval dveře, kterými odešel, ještě nějakou chvíli. Když jsem se konečně vzpamatoval, byl čas rozpustit sebranku ve společenské místnosti.

„Večerka, pánové!“ zatleskal jsem mezi dveřmi do menšího sálu, který byl vybavený několika stoly, křesly, televizí a elektronickými šipkami. Skříně se stolními hrami a knížkami většinou nikdo nevyužíval, ale museli jsme je na intru mít, aby byla inspekce při svých kontrolách spokojená.

Kluci se po mé výzvě začali otráveně odebírat do svých pokojů, kromě Tommyho.

Nepřekvapilo mě to. Nikdy nikoho neposlouchal, tím spíš hlavní autoritu. Od začátku mě ignoroval a naše hra spočívala v tom, kdo z koho. Nakonec ale stačilo si ho nevšímat, odejít do kanceláře a počkat, až se zvedne sám. Musel jsem to probrat s ostatními kluky, kterým vadilo, že mu prodloužené pobyty v herně prochází. Měli jsme tajnou úmluvu, některým klukům stačila sem tam nějaká mlaska po večeri v podobě čokolády nebo nanuku, jiným jsem dovolil potají sledovat porno. Tommy to pochopitelně nevěděl, ale díky tomu jsem ho mohl ignorovat stejně, jako on mě.

„Půjdeš spát?“ zeptal jsem se bez zájmu. Už jsem se otáčel, že odejdu, protože jsem odpověď pochopitelně nečekal, jenže ten vykuk promluvil.

„Jo, za chvíli.“ Zvedl hlavu a zadíval se mi vyzývavě do očí.

Asi jsem se ještě nezmínil o tom, jak luxusně Tommy vypadal. Že měl nádherné blond vlasy, oči jak rumové pralinky a rty, co by mě dokázaly přivést k šílenství už jen tím, kdyby na mě promluvily z mnohem menší vzdálenosti. Po jeho malém rozkošném zadku jsem se podíval pokaždé, když prošel kolem. Nemohl jsem zkrátka odolat. Dokázal jsem si představit, jak by mi omotal své hubené nohy kolem boků, než bych do něj začal přirážet. A jak by mu ty blondáté prameny litaly kolem hlavy, kdybych ho bral zezadu. Uměl jsem si též představit, jak se do něj pokouším dostat jazykem a jak u toho řve slastí. Asi bych ho musel vytáhnout někam ven do lesa, aby to nikdo neslyšel, bohužel i to bylo na seznamu mých představ. Vlastně jsem se divil, že jsem při své posedlosti jím ještě neudělal nějakou osudovou chybu ve své výchovné metodě.

„Ok,“ řekl jsem a co nejrychleji odešel. I při tom jednom blbém slůvkku jsem měl stažené hrdlo vzrušením.

Po cestě do kanceláře jsem potkal Lawrence, který se ke mně hned přidal.

„Už máš odpracováno?“ zeptal jsem se. Potřeboval jsem po setkání s Tommym přijít na jiné myšlenky.

„Jo, nechce se mi ještě spát. Můžu si s tebou dát kafe?“

Zavřeli jsme se v mé pracovně a sedli si ke stolu, jen co jsem mu udělal kafe.

„Vím, že není neděle, ale...“ Podíval se na mě tím nejnevinnějším pohledem. Jimmy byl od přírody koketa, Isaac zase působil jako, že je mu všechno putna, no a Lawrence na mě dělal psí oči, když dostal chuť. Znal jsem je všechny jako své boty.

„Promiň, zlato. Jsem unavený, možná později.“ Spíš bez šťávy, pomyslel jsem si. Nechtěl jsem mezi kluky dělat rozbroje, takže o sobě

navzájem nevěděli a pravděpodobnost, že se mi ještě hodinu nepostaví, by mě mohla prozradit.

„Já jen, že bychom to mohli dělat celou noc, mám sebou velkou zásobu balíčků, není se čeho bát,“ pousmál se.

Něco mi na tom nesedělo. Možná se usmíval, ale jeho oči působily naštvaně. Chtěl mi snad něco naznačit?

„Jak to myslíš?“ zeptal jsem se. Lawrence pak na stůl vysypal všechny svoje kapsy. Měl v nich nějakých třicet kondomů. Těch, co jsem klukům dával potají do pokojů.

„To není dobré,“ utrousil jsem.

„Všechny byly v jednom koši, takže se buď domluvili, nebo...“

„Nebo jim je někdo sebral a vyhodil sám,“ doplnil jsem ho. Nevěřil jsem, že by kluci tohle udělali, celou dobu to fungovalo a nebyl sebemenší problém. Nerozbalených kondomů Lawrence moc nenacházel.

„Ten zmetek!“ zasupěl jsem.

„Že uhodnu, o kom mluvíš,“ odtušil Lawrence.

„Jo! Dneska mi ještě nic neprovedl. Měl jsem to čekat.“

„Jak můžeš čekat takovou podlost, Adame? Tohle může udělat jenom ubožák. Pochybuju, že ty kluky, kteří to dělají noc co noc, odradí, že nebudou chránění,“ rozčílil se i Lawrence. A měl svatou pravdu. Toleroval jsem tajné úlety, protože jsem je měl sám na triku, ale podařilo se mi je aspoň trochu distancovat od nebezpečí, jelikož ne každý z těch kluků se o prázdninách choval slušně. A pak přijde nějaký zasranej zmrda a všechno pokazí!

„Tentokrát zašel moc daleko!“ Zvedl jsem se ze židle a začal přecházet po kanceláři sem a tam. Nohy mě chtěly odnést ke dveřím a pak dál a dál... až na pokoj číslo osm, kde bych toho hajzla chytil

pod krkem a narval mu ptáka do zadku bez ochrany, aby poznal pořádný strach. Jenže to bych zavařil akorát tak sobě.

„Co budeš dělat?“ naťukl Lawrence opatrně. Zastavil jsem se a pokusil své tělo uklidnit tím, že jsem si založil ruce na prsou.

„Promluví si s ním,“ řekl jsem rázně.

„Myslíš, že tě bude poslouchat? Akorát se ti vysměje.“

„Jestli to nepomůže, nasadím účinnější zbraně, to se neboj!“

V tu chvíli jsem o tom byl přesvědčený. Prostě jsem věřil, že toho zatraceného zmetka Tommyho pokořím.

2. kapitola

Lawrence mě přemlouval, ať za naším proslulým vyvrhelem nechodím, ale nedal jsem si říct.

Bylo mi jasné, že ho ještě najdu v herně.

„Budeš pokoušet moji trpělivost? Líbí se ti to, hm?“ Nakráčel jsem do místnosti s rukama v kapsách. Potřeboval jsem ho zmást. Ruce v kapsách hlásily „nemáš šanci mě vytočit“ a zvýšený hlas zase, že není dobré si mě proti sobě poštvat. Snažil jsem se mu to dávat najevo vždycky, ale úspěšně to ignoroval, jako celou moji osobu.

Tommy seděl v křesle, přesně tam, kde jsem ho předtím zanechal. Bez evidentního zájmu otočil hlavu, zvedl obočí a pak ji zase vrátil zpátky. V televizi běžel nějaký akční film, který byl pro něj důležitější.

„Nevím, o čem mluvíš,“ zabručel si spíš pro sebe.

Vzal jsem si od jednoho ze stolů židli a postavil ji vedle křesla. Když jsem si sedl, znovu se na mě podíval.

„Ale víš. Prolezl jsi všechny pokoje a sebral klukům dárky ode mě,“ připomněl jsem mu. Kdyby mu náhodou selhávala paměť.

„Takže jsi to byl ty,“ zkonstatoval a znovu se vrátil pohledem k televizi. Byl jediný, kdo se mnou mluvil tímhle způsobem. Nikdo další si to nedovolil a i tak jsem cítil, že by to mohlo být ještě horší. Do prdele mě sice neposlal, ale určitě to měl už několikrát na jazyku.

„Co já?“ zeptal jsem se. Musel se nějak rozmluvit. Na koberečku ve výchovatelně mu většinou stačilo pár slov a byl se mnou hotový.

„Jak často chodí inspekce na kontroly?“ odpověděl otázkou. Při těch slovech mě slušně zamrazilo. Proč jsem měl pocit, že směřuje někam, kde se mi fakt nebude líbit?

„To tě nemusí zajímat.“

„Ale je by mohlo zajímat, že podporuješ mládež v sexu na území školy.“ Zamrkal významně. Pomalu, ale jistě to ve mně začínalo vřít. Sliboval jsem si, celou cestu z kanceláře do herny, že se už znovu vyjebat nenechám, ale to jsem nečekal takovou podpásovku.

„Chceš mě vydírat?“ postavil jsem se přímo před něj.

„Mohl bys laskavě uhnout? Rád bych viděl ten film!“ odsekl. Docílil toho, že jsem televizi vypnul.

„Seš kretén? Hned to pusť!“ Zvedl se se zaťatou pěstí. Chytil jsem ho za zápěstí a zkroutil mu ruku za záda. Jinak by mi jednu vypálil.

„Tohle si ke mně dovolovat nebudeš!“ zasyčel jsem mu do ucha.

„A ty si můžeš dovolovat? Udám tě, abys věděl, a pak ti nepomůže ani hovno!“

„Neser se do toho, co dělám!“ vypěnil jsem. Už jsem ho začínal mít plné zuby.

„Nebudu podporovat zasraný buzeranty!“ Otočil se a plivl mi do tváře.

Nechtěl jsem to udělat, nikdy jsem žádného z kluků neuhodil, ale tohle bylo opravdu moc. Vrazil jsem mu pořádnou facku, až se musel otočit za hlavou celým tělem, jinak by si snad zlámal vaz. Se zafuněním dopadl zpátky na křeslo a přitiskl si na tvář dlaň.

„Přestaň se srát do mojí práce! Nikdo tu na tebe není zvědavý a na tyhle homofobní kecy už vůbec ne!“

„Ne! Protože i ty seš zasranej buzerant!“ přisadil si. Jemu asi jedna facka nestačila. Chytil jsem ho za ruku a vytáhl na nohy.

„Mám ti ho tam vrazit?“ Přitáhl jsem si ho až na tělo. Mlel sebou, třískal mě pěstičkami do ramen, ale bylo mu to houby platné. Když jsem naštvaný, mám dvakrát tolik síly. „Co? Chceš, abych to udělal?“

„To chceš možná ty, buzno!“ zaprskal mi do tváře znovu.

„Možná. Třeba si na tebe někde počítám a narvu ti ho tam, ani nemrkneš. A pak si budeš moci stěžovat inspekci, milej zlatej. Oni vědí, co jste zač. Odkud jsi ty konkrétně přišel a jak ses tam choval. Nikdo jim nemusí vysvětlovat, s čím se tu setkají. A nikoho nepřekvapuje, proč omezují návštěvy na minimum. Přestaň mě prudit, nebo to dopadne moc špatně. Natržený zadek není nic příjemného, to ti garantuju!“

„Cítíš se jako king, co? Když na mě házíš tyhle kydy!“ Zabral vši silou a odstrčil mě.

„Drž klapačku! Prochází ti tu víc, než jsem ochotný snášet. Ale od teď si na tebe posvítím. Okamžitě jdi do svého pokoje!“ Ukázal jsem prstem ke dveřím.

„Naser si!“ zaprskal. Pověstný pohár mé trpělivosti právě přetekl o druhou kapičku.

Natáhl jsem po něm ruku a chytil ho za límeček trička. Než stihl něco namítat, vyvedl jsem ho z herny a pak s ním zamířil k pokoji. Do toho jsem ho doslova hodil. Bylo mi jedno, že upadl na zem, v tu chvíli by mi bylo i jedno, kdyby si o něco rozbil hlavu a umřel.

Nenáviděl jsem ho! Jeho nadřazené kecy, aroganci a v neposlední řadě homofobii, kterou mi nečekaně vmetl do tváře. Možná jsem byl v hloubi duše zklamaný, že se mé představy drsného sexu s Tommym díky jeho postoji nikdy neuskuteční, ale nemohl jsem dopustit, aby mě to přemohlo, protože pak bych byl vychovatel na dvě věci.

Třískl jsem dveřmi a odešel do kanceláře, kde na mě pořád čekal Lawrence. Vypadalo to, že bude chtít zdrhnout, když uviděl můj vzteky rudý obličej. Naštěstí se dokážu dostat rychle do klidu, tuhle schopnost jsem si musel natrénovat, než jsem nastoupil do práce, jinak bych asi pozabíjel každého, kdo by mi přišel do cesty. A to by si Lawrence rozhodně nezasloužil.

Nějak jsem vytušil, že odezva od nepřátelské strany přijde dva dny po naší roztržce. Věděl jsem, že se bude chtít pomstít a něco mi provede, jen jsem odhadoval, kdy. Nechal si jeden den na vyvztekaní a vymyšlení plánu, jak si ukrást sýr a přitom se nenechat lapit pastičkou, a ten další zaútočil.

Neděle byla vždycky klidnější, než ostatní dny. Kluci dostávali vycházky, takže vyráželi do jediného obchodu se smíšeným zbožím v okolí patnácti mil na točenou limonádu. Prváci vycházky neměli, takže se mnou o nedělích držel službu Kevin. On byl na internátu a já venku s ostatními. Nebo naopak.

Ten den jsme si to vyměnili, protože byl Kevin moc líný někam jít a mně se zachtělo čerstvého vzduchu.

Většinou jsem tedy chodil s kluky ven já. Měli jsme dobré vztahy, respektovali mě a já jim nedělal ze života peklo, tak proč by to nemohlo fungovat?

Protože bylo ještě pěkně a relativně teplo, sedli jsme si s pitím na otlučené zelené lavičky před obchodem a jen tak mleli o životě na internátu. Někdo to bral v pohodě, jiní se těšili, až vypadnou a taky jsem si vyslechl pár stížností na některé učitele.

Nejméně oblíbený byl asi John Cassidy, učitel matematiky. Pořádný ras. Zastával výchovu staré školy, takže se občas kluci nevyhnuli tělesným trestům nebo hodinám po škole. Byl jsem docela rád, že se o něm kluci zmínili přede mnou. Měl jsem v plánu ho nějak usměrnit. Nechtěl jsem, aby zneužíval svého postavení. Tedy pokud si to opravdu nezasloužili.

Nakonec se o něm rozpovídal Tobi Klain, drobný druhák s pihatým obličejem a zrzavými vlasy. Měl jsem toho kluka rád, nebyl

konfliktní typ, jen si žil ve svém světě a rodiče to nějak nepochopili, nebo co, takže ho dali na naši školu.

„Minule jsem dostal pravítkem přes prsty,“ postěžoval si Tobi. Kluci začali přikyvovat.

„Proč?“ zeptal jsem se.

„Protože mi u domácího úkolu chyběl datum,“ svěsil benjamínek drobná ramínka. Bylo mi ho líto.

„Fakt to přehání, pane vychovateli. Možná mu doma žena nechce dát, tak si to vybíjí na nás,“ ozval se Christian. Hubený třeták s prořízlou pusou a emo vlasy.

Co jsem věděl, učitelé jezdili na víkendy domů, v sobotu a neděli se neučilo, takže mohli žít své životy i mimo internát. Já bydlel celou dobu tady a jezdil domů akorát na prázdniny. Měl jsem víc důvodů, být frustrovaný, než ten saďour Cassidy, ale na nikom bych si to v životě nevybíjel.

„Jo! V pondělí mi tak seřezal prdel, že jsem si nemohl sednout.“

Proč mi takové věci unikaly? Luke, který se přiznal k tomuhle, mi v pondělí nic neřekl. Určitě bych ho nechal odpočívat v pokoji a nehnal mezi ostatní do herny.

Co byl tenhle Cassidy zač? Jaké si léčil mindráky na mých klucích? Rozhodl jsem se tomu přijít na kloub, nelíbilo se mi to a nechtěl jsem to tak nechat. V první řadě mi museli říct, pokud by se něco takového stalo znovu.

„Cos provedl, Luku?“ zajímal jsem se. Mladík se zatvářil trochu provinile, asi něco opravdu provedl.

„Já... Při písémce jsem nakouknul jednou do knížky. Nebo dvakrát, ale víckrát fakt ne. Byl jsem bezradnej, nechci začít školní rok koulí.“

„No a teď máš na zadku jelita a koule tě nemine. Počítám, že zítra ty písémky dostaneme! Stálo ti to za to?“ plácl si do něj Christian.

„Chrisi, to není moc pěkné,“ napomenul jsem ho.

„Soráč.“ Sklopil provinile pohled. Víc jsem od něj nechtěl a ani nečekal.

„Luku? Chci, abys mi to příště řekl, ok? Kde tě vůbec seřezal, že o tom neví ostatní?“ zadíval jsem se na něj podezíravě.

„U sebe v kabinetu. Stáhnul mi kalhoty a...“

„Cože? Si děláš kozy?!“ pustili se do něj kluci. To už jsem se ke slovu nedostal.

Takže milý pan učitel Cassidy si potrpěl na tělesné tresty, nevyjímaje výprask na holou. Nevěřil jsem, že by to dělal z výchovného důvodu. Muselo v tom být něco víc. Možná záliba v sado-maso, nebo něco horšího. Chtěl jsem tomu přijít na kloub, začal se mi totiž v hlavě rodit nebezpečný plán na zkrocení Tommyho. Netušil jsem, co má v záloze on, čím si na mně po našem extempore zchladí žáhu, ale musel jsem být připravený, abych mohl zasadit odvetnou ránu.

Po vycházkách jsem se vydal do svého skromného bytu na druhé straně budovy. Neměl jsem ho nijak luxusně zařízený, na něco takového ani nebyl čas. Kuchyně, obývací s ložnicí dohromady, koupelna a toaleta, víc jsem k životu nepotřeboval. Musel jsem se připravit na pravidelnou nedělní siestu s názvem Lawrence, takže jsem opět nějaký ten čas věnoval očistě těla. Pak jsem si došel na večeři do jídelny.

V celé škole nebyla jediná ženská, až na skvělou kuchařku Melissu, která mě donutila těšit se na každé jídlo. Někdy jsem kvůli jejím snídaním nemohl ani dospat.

Kdybych nebyl na kluky, dal bych si Melissu za každý nášup, který mi se svým typickým provokativním úsměvem hodila na talíř. Určitě by mi vyšla vstříc, kdybych si řekl. Podle dvojsmyslných řečí, co tak ráda vedla, byla pěkně odvážná a jen tak něčeho se nezalekla. Ale kdysi

jsem si řekl, že ženské zůstanou na poli nedotknutelnosti. Mnohem snáz se zamilují, pak chtějí sliby a v neposlední řadě mi rozhodně nevoní tak, jako Lawrence nebo Isaac.

Uklízeč byl na večeri taky, ale seděl se svým kolegou u jiného stolu. Při odnášení nádobí zamrkal mým směrem a tím jsme byli domluvení. Zase jsem se měl na co těšit.

V sedm jsem dorazil na internát, vystřídat Kevina. Bohužel, už při vstupu do hlavní chodby se mi něco nezdálo. Všude bylo hrozné ticho. Kluci vždycky řvali, dokud je někdo neusměrní, ale teď evidentně nebyli ani ve svých pokojích. Doběhl jsem do kanceláře a našel tam Kevina se slzami v očích a tváří zabořenou v dlaních.

„Co se stalo?“ zatřásl jsem s jeho ramenem. „A kde jsou všichni?“ ohlédl jsem se za sebe.

„V herně!“ odpověděl mezi vzlyky.

„Nebreč, Kevine. Řekni mi, o co jde?“ sedl jsem si na druhou židli. Muselo to být vážné, když ho to takhle položilo. Nechtěl jsem si připouštět nic špatného.

„Tommy. Není tu. Ztratil se,“ oznámil mi.

„Jak že?“ Málem jsem si protřel uši.

„Prostě tu není. Zmizel.“

„Jak zmizel? A kdy?“

„Co jste odešli ven. Chvíli po tom jsem šel zkontrolovat pokoje a on u sebe nebyl.“

Tommy odmítal chodit s námi, i když na to měl právo.

A já se ani moc nezlobil. Bez něj to bylo alespoň na pohodu.

„Rozehnal jsem všechny prváky po celé škole, hledali jsme ho, ale nenašli. Co když se mu něco stalo? Ponesu za to zodpovědnost!“

„Uklidni se!“ Musel jsem trochu zvýšit hlas, jelikož Kevin ho zvýšil zoufalstvím. Ať už to můj kolega chtěl přijmout, nebo ne, Tommyho

zmizení nemělo nic společného s nebezpečím, nebo se zodpovědností, která byla nenapadnutelná. Ten nepovol jednoduše utekl, abych z toho měl problémy já. Ovšem, nezjistil si jednu podstatnou věc. Že celou tu dobu sloužil Kevin. A tím mě pochopitelně nastartoval dvojnásobně. Nechtěl jsem, aby do naší soukromé války, která se právě rozjížděla na plné obrátky, zatahoval někoho dalšího. Tohle prostě přehnal!

„Já ho najdu a zničím!“ řekl jsem s takovým klidem, až Kevin přestal popotahovat a vyvalil na mě svá malá hnědá očička.

„Zničíš?“ zopakoval se zakoktáním na písmenu Č.

„Přesně tak. Protože to udělal schválně. Udělalo to schválně mně. Myslel si, že budu na intru já, ale vyměnili jsme si to,“ připomněl jsem kolegovi.

„Adame, co se děje?“ zpozorněl Kevin ještě víc. Asi už mu začínalo docházet, že tu není něco v pořádku a netýká se to jeho.

„Nic, Keve.“ Napřímil jsem se. „Jdu ho hledat. Buď tady a dohlédni prosím na bandu!“

Prohledal jsem kde co. Šel jsem na místa, kde byli předtím i kluci a Kevin. Uvědomil jsem si při tom, jak málo toho šmejda znám a že jsem se o něj měl začít zajímat už v momentu, když udělal první průšvih. Věděl bych na tutovku, kde se teď skrývá a co se tím snaží dokázat.

Možná mě chtěl vyštipat z intru, nebo mi obstarat pořádný problém, za který by mě stíhali. Možná chtěl, abych se dostal do basy, kde by mě od rána do večera prznili nadržení potetovaní delikventi... to protože jsem gay, jejíž existenci nedokáže snést. Možná byl gay sám, ale nedokázal se s tím vyrovnat a možná chtěl, abych splnil to, co jsem mu slíbil, pokud se nezačne chovat slušně.

Těch možností bylo tolik, až jsem se v nich sám ztrácel.

Bylo mi proti srsti, zabývat se jedním klukem víc, než celým tím stádem, které jsme s Kevinem měli na starosti, ale on to dokázal. Dvě hodiny, co jsem lítal po škole a pak po lese v okolí, jsem myslel na to, jak může být někdo tak komplikovaný. Jakým způsobem pracuje jeho mozek, aby si vydobyl pozornost, aby mě naštvál, aby poslal svůj život do ještě větších sraček.

Dvě hodiny!

Dvě dlouhé hodiny jsem věnoval tomu zmetkovi, i když to udělal naschvál.

Zase vyhrál. Předtím to byly kondomy, teď útěk... co plánoval udělat příště?

3. kapitola

Kde jsi, Adame? Zněla první Lawrencova otázka, když jsem mu zvedl telefon. Přišel za mnou na internát, copak mu tam nic neřekli?

„Hledám Tommyho!“ zabručel jsem do mobilu. Byl jsem zhruba tři míle od školy, na jednom odpočívadle, které sloužilo turistům. Potkal jsem se tam s jedním párem, co se chystal přenocovat pod stanem, tak jsem jim alespoň ukázal cestu k nejbližšímu kempu. Věděl jsem, že bych se měl vrátit zpátky, ale nemohl jsem to vzdát. Musel jsem toho parchanta najít a uškrtnout ho vlastníma rukama.

„Už je zpátky. A Kevin tu skoro leží pod stolem, protože má v žíle tak čtyři promile,“ oznámil mi Law.

„Cože? To je vtip, ne?“ Ještě jsem si zaklel pod vousy.

„Není. Už leží v posteli a čte si. Vzal jsem to za Keva a ohlásil v devět večerku sám. Kupodivu nikdo nic nenamítal a od té doby je tu klid.“ Zmíněný čas mě vyděsil. Úplně jsem zapomněl, kolik je hodin. A Kevin se opil, protože dostal strach, že za Tommyho útěk bude mít potíhy.

„Ten malej hajzlík. Zase mě vypekl.“ Byl jsem vzteky bez sebe. Takže o to mu šlo. Dostat mě ze školy, nechat mě, abych prohledal celé okolí, unavil se, vyčerpal, a abych k tomu ještě vypěnil, protože se milostpán vrátil domů sám, jakoby se nechumelilo. Měl to dobře vymyšlené, už dlouho jsem se necítil tak ponížený. Kdyby se mi smál do očí, vyšlo by to nastejno.

Rozloučil jsem se s dvojicí a vyrazil k cestě, kde jsem měl zaparkované své auto. Ani milované volvo c70 mě tentokrát

nedokázalo uklidnit. Ostřejší zatačky jsem bral v šedesátce, ty mírnější ve stovce. Jestli stál někdo zrovna u cesty, musel dostat zákonitě šutrem do čela.

Lawrence na mě čekal před vchodem. Zaparkoval jsem a vyskočil hned z auta. Málem jsem ho zapomněl i zamknout, jak jsem byl víc a víc vytočený. Law mi ale zatarasil cestu přímo ve dveřích, až jsem do něj vrazil.

„Pusť mě!“ zařval jsem.

„Nech toho, Adame. Nevím, o co tu jde, ale nech toho, protože jestli tomu klukovi jakkoliv ublížíš, tak to odneseš jenom ty sám!“ bránil mi ve vstupu.

„Neublížím mu, rovnou ho zabiju!“ zasyčel jsem.

„No skvělý, takže si pak půjdeš sednout na elektrické křeslo a mě tu necháš samotného!“ převedl to rovnou na sebe. V tu chvíli mě Lawrence absolutně nezajímal. Nikdo mě nezajímal, jen zasraný homofob z pokoje číslo osm. Netušil jsem, proč mě tolik vytáčí. V té době jsem neměl v hlavě srovnaného vůbec nic. Občas mě napadlo, že to může být právě tou nenávistí namířenou proti nám, teploušům, ale až po čase mi došlo, že je v tom něco víc.

„Pusť mě dovnitř, Lawrenci, nebo to slízneš taky.“ Opřel jsem se rukama o futra, abych se trochu vydýchal.

„To bys neudělal. Ty přece takový nejsi, tak se na to prostě vykašli!“

„Myslíš, že bych to neudělal? Ne?“ Zadíval jsem se mu do očí.

Pamatuju si těch dalších deset minut, jakoby se to stalo včera.

Strčil jsem do něj, on upadl. Chtěl se zvednout, ale já ho znovu shodil. Praštil se do ruky o schody, které měl za sebou. Vím, že to křuplo a následoval výkřik, který se mi nadosmrti vryl do uší.

Snažil se ode mě po zadku dostat co nejdál, já ho chytil za kotník a stáhl zpátky. Zvedl jsem ho a hodil na ty podělané schody břichem dolů.

Asi nejhorší bylo, když jsem z něj rval kalhoty. Hrozně křičel. Hulákal na celou školu, ale nikdo mu nepřišel na pomoc. Nikdo se neukázal, aby mě od něj odtáhl, abych nemohl udělat to hrozné svinstvo.

Vidím to pořád v jasných barvách. Číré slzy, hledající si cestičky na jeho tvářích, rudé kapky lízající horkou kůži na jeho stehnech a třpytící se akvamarín ve stříbrném prstenu na prostředníčku mé levé ruky, kterou jsem drtil jeho zadek, když jsem do něj přirážel!

Byl jsem tak naštvaný, tak moc, že jsem vůbec nevnímal, co dělám. I když mě prosil a skučel bolestí, nepustil jsem ho. A ani jsem se neudělal, protože mi to vztek prostě nedovolil.

Výraz v jeho tváři se mi měl vtisknout hluboko do paměti. Nikdy mě takového nezažil a ani já sebe takového nikdy nezažil. A jenom proto, že mi vstoupil do cesty. Být to kdokoliv jiný, udělal bych to samé. Jenže to bych asi neměl po zbytek života takové výčitky.

***

Lawrence utekl. Jakmile jsem ho pustil, podíval se na mě skrz slzy, natáhl si roztřesenou zdravou rukou neohrabaně kalhoty a pak zmizel. Slovíčko „odpušť“ ze mě vypadlo až několik minut poté, co jsem na těch schodech stál a zíral do země.

Zničený jsem se vrátil na internát. Pokoj s číslem osm jsem minul obloukem. Veškerou svou zlost jsem si vybil na Lawrencovi, už jsem neměl sílu na něco dalšího. A taky mě potřeboval opilý Kevin, kterého jsem našel v kanceláři spát na pohovce. Během noci se několikrát probudil a zvracel, tak jsem se snažil být nablízku.

Většinu času jsem seděl u stolu a nechal ve své mysli pracovat vzpomínky na poslední večer. Nikdy se nikomu nepodařilo mě vytočit tak, abych jemu, nebo komukoliv jinému ublížil. Ale Tommymu se to povedlo. Od okamžiku, kdy jsem s ním začal hrát tuhle hru, to se mnou šlo z kopce. Předtím se mi dařilo ho ignorovat, podobně jako on mě, ale když jsem se nad tím zamyslel hlouběji, došlo mi, že jsem jenom čekal, až se můj pohár naplní. Proč to sakra musel odnést zrovna Lawrence? Byl to tak hodný kluk a měl mě rád. Udělal by pro mě první poslední a já to totálně podělal.

Ráno jsem se rozloučil s Kevinem, který se vracel domů. Měl dva týdny dovolené a celý internát tedy zůstal ležet na mých bedrech. Dopoledne jsem se snažil spát, abych nabral síly na večer. Na obědě jsem se potkal s Lawrencem, ale ani mě nepozdravil. Vyhnul se mi a nevěnoval mi jediný pohled. Píchlo mě u srdce, když jsem uviděl jeho pravou ruku v sádře. Musel ji mít zlomenou, to křupnutí prostě z hlavy vymazat nešlo. Věděl jsem, že to musím urovnat. Omluvit se mu, nějak to odčinit, ale chtěl jsem si to pořádně promyslet, možná mu koupit i nějaký dárek, než ho půjdu odprosit. Mohl na mě poslat policii, ale neudělal to.

Proč jsem si sakra musel vybít svou nenávist zrovna na něm?

Večer se mi Luke, kluk s jelity od Cassidyho svěřil, že se jejich učitel podepsal na dalším studentovi. Byl jím Francis Butler, tichý druhák s nadváhou. V prváku byl terčem posměchu kvůli tomu, jak vypadal, ale pak se to nějak uklidnilo. A on bohužel taky. Ještě víc se uzavřel do sebe a přestal se všemi komunikovat. Nečekal jsem, že by se chtěl Cassidy vyřádit na někom takovém. Možná byl ale natolik zvrhlý, že se mu líbilo třískat do měkkého tuku, než do nějaké

vyzábliny. Když jsem si to představil, udělalo se mi z něj špatně, navzdory tomu, čeho jsem byl předchozí večer schopný sám.

Jakmile byli všichni v herně, vzal jsem si Francise do kanceláře. Tam jsem mu udělal cappuccino a společně jsme si sedli ke stolu. Trochu zasyčel, jak dosedl, ale já dělal, že to nevidím. Nechtěl jsem ho přivést do rozpaků.

„Slyšel jsem, že pan učitel Cassidy má trochu svéráznější přístup při vyučování,“ začal jsem opatrně. Francis měl skloněnou hlavu a hrál si s prsty. Jenom přikývl. Nepodíval se na mě.

„Neslyšel jsem nic konkrétního, ale chtěl bych, abyste mi řekli, když se stane něco nenormálního,“ pokračoval jsem. Francis vynořil ruku spod stolu a bojácně ji nechal doplazit až k hrnku s cappuccinem. Pomalu se napil a potichu zamlaskal.

„Já?“ kníkl. Konečně se na mě i krátce podíval.

„Třeba ty. Postupně bych to rád řekl všem. Je sice učitel, ale neměl by zneužívat svých pravomocí. Pověz mi, tebe už taky nějak potrestal?“ naklonil jsem se k němu blíž a Francis sebou cukl. Nevzpomínal jsem si, že by byl až takhle ostražitý. Co se asi v Cassidyho kabinetu stalo?

Ohromila mě Francisova strohá odpověď. Řekl ne a zavrtěl hlavou. Znovu se napil z hrnečku a pak se s dalším bolestným zafuněním postavil. Musel bych být slepý a hluchý, abych si toho nevšiml.

„Musím jít, pane vychovateli. Ještě nemám hotový úkoly,“ oznámil mi a rychle kancelář opustil. Nestihl jsem říct ani čau.

Jeho reakce mě vyděsila. Luke se k výprasku přiznal, ale Francis ne. Mohl ho Cassidy vydírat? Nebo se mezi nimi stalo ještě něco, co by mu jako učiteli neprošlo?

V devět jsem bandu nahnal do pokojů. Předtím jsem se informoval od kluků, jestli je Tommy u sebe. Opravdu jsem se mu vyhýbal, ale

po večerce jsem se to rozhodl zkontrolovat sám. Do herny nešel, celý večer byl zalezlý, možná se mě bál. Jo, leda tak ve snu.

Nakoukl jsem do pokoje číslo osm. Osvětlovala ho jen lampička u okna. Tommy ležel na posteli a četl si.

„Chci, abys za pět minut přišel do mé kanceláře!“ nařídil jsem. Jeho spolubydlící radši sklonil hlavu, aby se mi nemusel dívat do očí. Asi jsem se tvářil fakt přísně.

„Jasně,“ řekl Tommy jakoby nic a začal se zvedat z postele. Potlačil jsem překvapený výraz a odešel. Začal jsem ho podezírat, že mě od chvíle, co nastoupil na tuhle školu, hlídá, protože přesně věděl, kdy se mi vyhnout a kdy mi vytříit zrak. Štvalo mě to. Nechoval ke mně vůbec žádný respekt. O nějaké autoritě jsem si mohl nechat zdát. Proč to u ostatních fungovalo a u něj ne?

Vrátil jsem se k sobě a uvařil dva čaje. Hrnky jsem postavil na konferenční stůlek a pak jsem si s novinami sedl na gauč. Provinilec dorazil na vteřinu přesně.

„Pojď dál a posaď se,“ pobídl jsem ho. Sedl si, ale k normálnímu stolu. Nekomentoval jsem to.

„Včera se ti to trochu vymklo z rukou.“ Zvedl jsem obočí. „Nemůžu to nechat bez trestu, to jistě chápeš.“ Byl jsem rád, že dokážu být tak klidný. Přece jenom jsem myslel i na další věci... Na ostatní kluky, Cassidyho, Lawrence...

„Co mám udělat?“ pokrčil rameny.

„Místo nedělních vycházek uklidíš společenskou místnost. Stejně ven nechodíš, takže můžeš místo válení v pokoji udělat aspoň něco užitečného.“

„Dobře.“ Přikývl a zvedl se, že odejde.

„Počkej!“ zarazil jsem ho a též vstal.

Když jsem k němu došel, za rameno jsem ho zatlačil zpátky do židle. „To není všechno.“ Přešel jsem ke dveřím a stoupl si tak, abych je měl za zády.

„To je trest za to, že jsi odešel bez dovolení. Ještě mi musíš vynahradit to, jak jsem tě všude hledal. Dvě hodiny jsem lítal po lese, taky jsem projel nějaký benzín, měl jsem o tebe strach, to se všechno počítá. Měl bys to vynahradit i klukům, kteří prohledali celou školu, včetně Kevina, ale budu hodný, vyberu si to za všechny ostatní.“ Založil jsem si ruce na prsou.

„Jak?!“ nenechal se zastrašit. Přesto jsem si v jeho očích všiml malého záblesku obav. Nemohl být z kamene. Musela existovat nějaká slabina, která ho položí na lopatky.

„Po zbytek týdne se mnou budeš chodit na obědy a budeš mi je platit. Od úterý do neděle. To máme každý den po půl hodině, takže dvě moje promrhané hodiny plus nějaký ten úrok. A čtyři dolary třicet za jeden oběd, to dohromady dělá... Jak jsi na tom s matikou?“ přestal jsem počítat na prstech. Poprvé na mě vyvalil oči údivem.

„Normálka,“ blebl.

„Tak jo, nechci tě dřít z kůže, i když moje auto si potrpí na spoustu dobrého paliva. Zaplatíš mi obědy jen od zítra do pátku, sobotu a neděli už si zaplatím sám, ale tvoje společnost platí, tu ti neodpustím.“

„O co ti kurva jde?“ Vstal od stolu a položil dlaně na desku.

„A přestaneš mi tykat, nehodí se to! Každý by si mohl myslet, že spolu něco máme, což nemáme a jak jsem pochopil, ani po tom netoužím.“ Zvedl jsem vyzývavě bradu. Tommymu pro změnu spadla až pod stůl.

Svým způsobem jsem mu řekl to samé, co před dvěma dny, jen diplomatickým způsobem. Teď na to jen neměl šanci zareagovat atakem, protože s tím nepočítal. Doufal jsem, že to pochopil jako druhé a zároveň poslední varování. Stejně jich většinou víc nedávám.

Rychle jsem otevřel dveře, protože naše krátká schůzka byla u konce.

„To je všechno. Dobrou noc a pěkné sny,“ popřál jsem mu, aniž bych hnul brvou. Prošel kolem mě rychle, něco při tom vrčel, ale nerozuměl jsem tomu.

Když jsem zavřel dveře a vrátil se k pohovce, došla mi jedna věc.

Tommy měl v mé přítomnosti hodně hloupých řečí, možná by se zmožil i na facku, ale všechny průšvihy dělal za mými zády. Jistě, takhle to dělal každý, kdo nechtěl být prozrazený, ale jemu šlo asi o něco jiného, když po sobě zanechával stopy. Jestli mě tak moc nenáviděl, proč už mě něčím nepřetáhl přes hlavu, nebo si na mě nešel stěžovat? Příležitost zamordovat mě ve spánku měl taky, občas jsem na gauči v kanceláři samozřejmě spal.

Nebyl toho snad schopný? Ale jeho posudek z předchozí školy mluvil jasně. Roztržky a zlomené končetiny spolužáků na denním pořádku, školní aktivity bídné, zájmové aktivity nulové. Kromě knížek ho nebavilo vůbec nic.

Dalo se s tímhle materiálem ještě vůbec něco dělat? A co měl v úmyslu se mnou?

4. kapitola

Hned druhý den ráno jsem sedl do auta a vyrazil do města. Věděl jsem, že bych měl jít spát, abych byl v pohodě na další noční, ale pár hodin se mi podařilo nahnat už v noci a taky jsem musel nějak obměkčit Lawrence, aby mě vzal na milost.

Nakoupil jsem v cukrárně lepší čokoládu, Law byl dost na sladké. Pak jsem zajel ještě do antikvariátu a vybral mu tam knížku o nerostech. Nikdy jsem moc nechápal, co na těch šutrech vidí, ale teď se tahle informace hodila. S dárky jsem se vloupal do jeho malého, skromného bytečku a nechal mu je na posteli. Potom jsem se konečně dohrabal do své. Zbývaly jen tři hodiny do oběda, o který jsem nehodlal přijít. Však mi ho měl zaplatit Tommy a určitě mě dost zajímalo, jak se bude při společném stolování chovat.

V půl jedné už jsem stepoval před jídelnou a čekal. Nebyla náhoda, že se tam ve stejnou chvíli objevil i Lawrence. Takhle nějak chodíval na oběd i personál, tedy kromě učitelů.

„Ahoj,“ pozdravil jsem. Zastavil se, ale do očí se mi nepodíval.

„Nemusíš mě uplácet, abych ti odpustil. Nevím, jestli existuje něco, co by mi to vynahradilo,“ řekl tiše. Jeho hlas byl zlomený, plný smutku. Všechno se ve mně sevřelo.

„Omlouvám se. Vím, že to nemůžu nijak odčinit. Chci jen, abys věděl, že mě to opravdu mrzí.“

„Měl bys něco udělat s těmi svými výbuchy, Adame. Odnáší to slušný lidi,“ zašeptal.

„Ale... Já se opravdu snažím,“ protestoval jsem. Muselo to na něj zapůsobit jako facka. Snažil jsem se tak moc, až jsem ho znásilnil.

„Ať už se stalo v minulosti cokoliv, musíš to přejít a vyrovnat se s tím. Jsi pedagog, proboha. O mě tu nejde, ale co ty děti?“

„Nikdy bych jim neublížil,“ bránil jsem se. Že jsem chytnul Tommyho pod krkem, ještě neznamenal, že bych mu dokázal ublížit nějak víc. Neměl

jsem to v plánu a uměl jsem se ovládat. No dobře, jak kdy!

Proč vlastně nastal ten zkrat, když mi Lawrence vstoupil do cesty? Proč to odnesl zrovna tenhle hodný kluk? Měl jsem přece Lawa rád, byl tak citlivý, nezákeřný, spolehlivý.

„Já vím, že ti jednou odpustím, Adame. Jen mi dej čas a zamysli se nad tím, co děláš. Ty víš, kde to vzniklo. Buď o tom s někým mluv, nebo na to prostě zapomeň.“ Law zvedl ruku a pohladil mě po lokti. Stáli jsme k sobě bokem, pro ostatní to muselo vypadat, jako že spolu vůbec nemluvíme, ale celou dobu jsem cítil neviditelné pouto mezi námi. I on mě měl rád. Byl ten typ, co odpouští a já si v tu chvíli uvědomil, že si to doopravdy nikdy nezasloužím. Ani kdybych vykonal sto dobrých skutků, ani kdybych zabránil tomu, aby se něco podobného opakovalo u jiných lidí. Už bylo pozdě, chtít to napravit.

„Zkontroloval jsem odpadky. Všechno je zase při starém,“ oznámil mi a pak odešel. O minutu později ho vystřídal Tommy.

Do jídelny jsme šli mlčky. Melissa se mě opět snažila nachytat na dvojsmyslné řeči, ale rozhovor s Lawem mi vzal všechnu chuť na jakoukoliv komunikaci. Když jsme konečně usedli ke stolu, ucítil jsem na sobě Tommyho tázavý pohled.

„Že byste si špatně zasouložil?“ utrousil. Ocenil jsem, že mi začal vykat, ale téma otázky bylo pochopitelně provokativní a mělo mě naštvat.

„Ani ne, jen to netrvalo tak dlouho, jak bych si přál.“ Pokrčil jsem ramený. Ani jsem se na něj nepodíval.

„To je divný, ve vašem věku,“ zkonstatoval.

„Co ty o tom víš?!“ neptal jsem se, spíš jsem to zavrčel, jen aby neměl poslední slovo.

„Kolik je vám? Dvacet čtyři, dvacet pět? To byste měl být v nejlepší formě,“ dobíral si mě. Zvláštní, že můj věk dokázal odhadnout v podstatě přesně.

„Už ti nevadí, že píchám chlapy? Že o tom takhle otevřeně mluvíš.“ Tentokrát už jsem na něj otočil hlavu. Trhl sebou, protože se lekl, ale stačilo pár vteřin, aby si na obličej vrátil typickou samolibou masku.

„Vadí mi to pořád. Nerozumím tomu a hnusí se mi to!“ Zkřivil rty a probodl mě nenávisným pohledem.

„Tak se o to nezajímej,“ doporučil jsem mu. Pak jsem se pustil do jídla.

„Jak se o to nemám zajímat, když to na intru dělají všichni? Včetně vychovatele!“ Zamračil se. Snažil jsem se tvářit, že vedle mě nesedí, jinak bych se asi vůbec nenajedl. A to jsme měli steak, který Melissa připravovala naprosto famózně. Tolik jsem se na něj těšil.

„Co? Máte pro mě nějakou radu?“

„Nechceš mi tvrdit, že v minulém internátu se tohle nedělo?“ zeptal jsem se s plnou pusou.

„Taky jsem pár klukům zlámal ruce, aby si je nemohli navzájem honit,“ oznámil mi jakoby nic. „Nejdřív mě napadlo je vykastrovat, urvat jim je vlastníma rukama...“ Zvedl paži a ukázal mi sevřenou pěst, což nebylo pro moji bujnou fantazii nic moc příjemného. „Ale řekl jsem si, že třeba jednou dostanou rozum a budou chtít žít normální životy, se ženskýma...“

„A tvůj život... Je normální?“ zajímal jsem se. Tommy pokrčil rameny. Začal jíst a dalších pět minut jsme opět mlčeli.

„Víte, že existuje jedna taková instituce, kde by vás z toho dostali?“ promluvil, když do sebe naládoval půlku steaku.

„Dostali z čeho?“ nechápal jsem.

„No z buzerantství přece!“

„Děláš si ze mě srandu?“ Zvedl jsem obočí. Na nic zděšenějšího jsem se nezmohl. On tomu opravdu věřil?

„Strávil jsem tam půl roku. V záznamech to není, oni tvrdí, že by to nikdo neměl vědět, aby nebyly ovlivněny posudky. Je to něco jako, když se lidi léčí z drog, nebo z chlastu,“ vysvětlil mi.

Přisahám, že jsem zapomněl i dýchat. To jako, že někde ve státech existuje sekta, která vyhání z gayů jejich orientaci? Co to má být? Vymítání ďábla?

„Snažíš se mi říct, že jsi ex-gay?“ zeptal jsem se se silným podtónem sarkasmu. Měl jsem potřebu to říct takhle, protože větší absurditu jsem v životě neslyšel.

Na něco takového jsem ani nemusel mít zkoušky z psychologie, aby mi došlo, proč Tommy kolem sebe tak kope. Vyhnali mu jeho přirozenost z těla i z mysli nějakými pochybnými metodami. Možná fanatickým náboženstvím, nebo fyzickými tresty. Tomu bych věřil spíš, když byl pak schopný kdekoho zmlátit a třeba mu i zlámat ruce. Kdo ho tam proboha dal? Rodiče? Z jeho složky jsem věděl, že žije jenom s matkou. Otec seděl za to, že neplatil alimenty a s rodinou se ani předtím nestýkal.

Bože, v jednadvacátém století existoval někdo, kdo se snažil ve velkém napravit homosexuály. Udělalo se mi špatně.

„Nikdy jsem nebyl buzna, možná jsem si to jenom chvíli myslel, protože jsem měl v druháku moc dobrého kámoše. Máma řekla, že by bylo dobré si to ujasnit, tak našla tuhle organizaci a odvezla mě tam.“

„A ty sis to ujasnil.“ Kýval jsem hlavou a přitom jsem se kousal do jazyka. Taky bych mu to rád objasnil, ale jinak. Bohužel jsem měl neodbytný pocit, že by mě neposlouchal. Byl tam půl roku, na tak dlouhý výplach mozku jsem nestačil ani já se svými pedagogickými znalostmi.

„Mohl bych vám sehnat číslo,“ nabídl se.

„Ne, ne... To je v pohodě. Tedy já sám jsem se sebou v pohodě.“ Dobře, až na tu záležitost s Lawrencem.

„To si můžete jenom namlouvat,“ vyvracel mi.

„Možná,“ plácl jsem to první nekonfliktní, co mě napadlo. Měl jsem toho na jazyku spoustu, ale neodvážil jsem se. Mohl to při první příležitosti říct svojí matce, a jestli ho tam opravdu poslala ona, pak by mi jistě udělala ze života peklo. Stejně jako svému synovi. Jenže ten o tom ještě nevěděl.

Po obědě se Tommy vrátil na vyučování a já do bytu. Musel jsem se podívat na internet a zkusit najít organizaci, o které jsem se právě dozvěděl.

Ani já se v mládí nesmiřoval lehce s tím, co jsem, ale nikdy by mě nenapadlo se toho vzdát. Vlastně mě tohle uvědomění dovedlo k tomu, že jsem se stal promiskuitní. Byl jsem závislý na sexu s muži. Při studiích na vysoké se vždycky někdo našel, kdo mi byl sympatický a já jemu, netrpěl jsem nedostatkem pozornosti. Na střední to ale bylo trochu jiné. Ve městě, kde jsem vyrůstal, se něco takového netolerovalo a moji rodiče to dlouho nevěděli. Když jsem si odbyl rodinný coming out, máma to celkem vzala, ale táta se s tím smířit nedokázal. Akceptovat moji orientaci začali v době, kdy jsem kvůli práci musel odejít z domu. Asi jim konečně došlo, že se nezměním.

Bohužel pozdě. Propásli jsme rodinnou pohodu, která u nás mohla vládnout, ještě když jsem s nimi bydlel. Teď byli vděční za každou návštěvu. Sice to nikdy to neřekli, ale viděl jsem to na nich.

Tommyho matka se s tím zřejmě moc nepárala. Prostě svého syna poslala na léčení a bylo vyřešeno. A pak nejspíš svým upištěným kámoškám vyprávěla, jak se jí podařilo zlomit to, co údajně zlomit nejde. Docházelo jí vůbec, že se snažila ze svého syna vymítit cit?

Projel jsem internet křížem krážem, ale instituci pro léčení homosexuality jsem nenašel. Nelíbilo se mi to. Buď si hlídali soukromí, aby je nikdo nemohl napadnout, nebo to byla obyčejná sekta. Obojí ale mluvilo proti nim. Jestli měli pocit, že se musí skrývat, možná moc dobře věděli, že nedělají správnou věc. Potřeboval jsem si o tom s někým promluvit, ale nikdo mě nenapadal. Lawrence se mnou nekomunikoval a Isaac si vzal dovolenou, protože potreboval zařídit ještě něco ve městě ohledně své nové práce. Nakonec jsem přemohl strach a šel navštívit Lawa. Musel jsem mu hned na začátku říct, o co mi jde, že po něm nic nechci, jen aby mě vyslechl a řekl mi svůj názor.

Otevřel po prvním zatukání. Málem mi ale přibouchl do dveří ruku, když viděl, že stojím před jeho bytem já. Hodně jsem ho přemlouval, aby mě pustil dovnitř, a i když byl nakonec svolný, pořád si zachovával odstup několika metrů.

„Potřebuju s někým mluvit. Děje se tu pár věcí, které mi vrtají hlavou,“ přiznal jsem. Ukázal na židli u stolu, abych se posadil. On sám zůstal stát u linky. Akorát mi nalil vodu, ale kdyby mi ji mohl podat například na lopatě, určitě by to udělal.

Chápal jsem ho. Narušil jsem jeho teritorium. Jeho bezpečné území. Kde jinde mohl být v klidu, než u sebe doma a najednou jsem se mu tam objevil já. Hajzl, co způsobil jeho bolest a neklid.

„Jaké věci?“ zeptal se. Očima těkal kolem. Nedokázal se na mě podívat zpřima.

„Třeba učitel matiky. Trestá kluky za sebemenší prohřešky. Bije je, zve si je do kabinetu a řeže je na holou.“

„Opravdu?“ podivil se Law. „Ale mně se Cassidy vždycky jevil jako klidný učitel, nekonfliktní.“

„Jo, takový jsou asi nejhorší. Co dokážou nemile překvapit,“ posteskl jsem si. Lawrence mě probodl pohledem „momentálně mezi ně patříš taky“, ale slovně to nekomentoval, za což jsem mu byl vděčný.

„Dobře a dál?“ Založil si ruce.

„No to další se týká naší ztracené existence. Svěřil se mi, že byl na léčení.“

„A čeho probůh? Vždyť je mu sotva devatenáct,“ zhrozil se Law. Určitě by ho ani ve snu nenapadlo, že existuje léčebna pro homosexuály. Trochu jsem se obával, že mě do ní bude chtít poslat, po tom, co jsem mu provedl.

„Léčil se z toho, že je gay,“ řekl jsem stručně.

„Prosím?“ Lawovi povadly ruce, takže je spustil podél těla. V tu chvíli zapomněl na svou nenávist a sedl si ke stolu taky. „On se léčil z toho, že je gay?“

„Jo, půl roku. Dala ho tam jeho máma. Nevím podrobnosti. Ale teď už je mi jasné, proč je takový.“

„Jakým způsobem se to léčí?“ Otevřel Law oči dokořán. Nejspíš si to pořád ještě sumíroval v hlavě.

„To kdybych věděl. Nenašel jsem o tom na netu vůbec žádnou zmínku. Ale ta organizace tu někde je. Kdo jiný by z něj udělal, co je?“ zeptal jsem se zoufale. Opravdu mě to štválo. Když jsem si představil, že někde v podobné budově, jako byla naše škola, odříznuté od světa, byli zavření mladí kluci a nějakými drastickými

způsoby z nich dělali heterosexuály, popadl mě takový vztek, že bych člověka, který to měl na svědomí, klidně i uškrtil na místě.

„Myslíš, že používají i staré metody? Třeba lobotomii?“

„To nevím. Ale na Tommym určitě ne. Na to je moc aktivní.“

„Jasně, fanatici jsou proti nám, ale nenapadlo by mě, že by byli schopní si zřídit nějakou léčebnu.“

„Hitler byl schopný zřídit koncentrační tábory,“ povzdychl jsem si.

„Jak bych ti s tím mohl pomoci?“ zajímal se Lawrence.

„Nijak, nepřišel jsem žádat o pomoc. Jen mě to prostě děsně štve,“ připustil jsem.

„Chtěl bys to změnit, že jo?“ Zadíval se mi Law upřeně do očí. To bylo poprvé od našeho incidentu.

„A co?“ nechápal jsem, kam míří. Lawrence neodpověděl. Místo toho vstal od stolu a šel si stoupnout k oknu.

„Přemýšlel jsi o tom, co jsem ti řekl před jídelnou?“ zeptal se tiše. Taky jsem vstal a šel k němu. Byl jsem opatrný, ale nevypadalo to, že by mu to vadilo. Pomaličku jsem položil dlaně na jeho ramena a jemně mu je zmáčkkl. Napnul se, přirozeně, ale neřekl nic.

„Přemýšlel jsem o tom, že nemám právo žádat tě o odpuštění,“ připustil jsem.

„Jednou tě ten sex přivede do velkých problémů. Já to skousnu, ale co když...“

„Ššš! Ne, nedělej si o mě starosti, bejby. Nebude se to opakovat, ani u tebe, ani u nikoho jiného,“ zašeptal jsem mu do vlasů. Trochu se uvolnil a opřel záda o můj hrudník. Bylo to víc, než jsem si mohl přát.

„Víš, že tě mám rád, Adame. Zbytečně neriskuj. Nekomplikuj si život, když nemusíš.“

V té době jsem ještě netušil, o čem mluvím. Jen jsem předpokládal, že se to vztahuje k mé agresi. A s tou jsem měl v plánu začít pracovat. Potlačovat ji a krotit se.

„Taky tě mám rád, Lawrenci.“ Opatrně jsem si ho otočil k sobě. Ihned mě upoutala bílá sádra, ve které měl uvězněné celé předloktí. Zvedl jsem si jeho zraněnou ruku ke rtům a políbil konečky prstů, co ze sádry vykukovaly.

„Bolí to moc?“

„Zadek mě bolí víc,“ pousmál se smutně. Pohladil jsem ho po tváři.

„Udělej mi to samý!“ navrhl jsem. Najednou mě to prostě napadlo.

„Ne.“ Zavrtěl hlavou.

„Já chci. Vrať mi to! Třeba mě zmlať, nebo mě prostě opíchej do krve...“

„A myslíš, že se to tím vynuluje?“ zamračil se. Nechtěl jsem mu připomenout, co jsem mu způsobil, ale proč by mi to nemohl vrátit? Možná byl hodný kluk a ctil nějaké morální kodexy, ale nikdo mi nemohl namluvit, že ho to ani jednou nenapadlo.

„Ne, nevynuluje, takhle jsem to nemyslel.“ Odvážil jsem se stisknout jeho týl a políbil jsem ho. Odstrčil mě, ani jsem nečekal nic jiného. Pak mi věnoval vyčítavý pohled.

„Myslíš, že mám teď náladu na sex?“ zavrčel našťavaně.

„O to víc mě to bude bolet. Udělej to, no tak!“ pobízel jsem ho. Pořád jsem Lawrence tlačil k oknu, aby mi nemohl utéct.

Musel jsem ho zlomit. Chtěl jsem zažít stejnou bolest, jakou jsem způsobil i já jemu. Potřeboval jsem ji zažít, zakusit ji na vlastní kůži, jinak jsem se nemohl pohnout dál. Věděl jsem, že výčitky mě nikdy nepřejdou, ale tohle s nimi nemělo nic společného. Law chtěl, abych neriskoval a nekomplikoval si život. Musel mi s tím aspoň trochu pomoci, abych se jeho radou mohl začít řídit.

Zkusil jsem ho znovu políbit, už se tolik nezdráhal. Rychle jsem si rozeplnul kalhoty a otočil se k němu zády. Natiskl jsem se nahým zadkem na jeho klín a zaklonil hlavu.

Byl úplně kamenný a nečinný. Trvalo mu několik minut, než zvedl zdravou ruku a vsunul mi ji pod tričko na břicho.

Chvilku mě jen hladil, nebylo to nic, co bychom spolu už nedělali, jen většinou jsem víc hladil já jeho, jakožto ten aktivní. Pak do mě nečekaně strčil a já poposkočil s kalhotami u kotníků ke gauči. Málem jsem se přerazil o vlastní nohy.

Nechal jsem ho, aby mě formoval, jak chce on. Skončil jsem v předklonu s jedním kolenem na pohovce a s chodidlem zapřeným o podlahu.

Hlavu jsem si opřel o ruce, položené na opěradlu pohovky. Law mi vyhrnul tričko, přetáhl mi ho přes hlavu, ale ne přes paže. Slyšel jsem jeho dech. Asi to pro něj bylo namáhavé, dělat všechno jednou rukou a na druhé mít minimálně kilové závaží.

Pohlídal mě po zádech, pak břicha jeho prstů vystřídaly nehty. Zaryl mi je do kůže, až jsem vyjekl. Opravdu to zabolelo, ale ta pravá bolest měla teprve přijít.

Jak jsem správně tušil a jak jsem ho k tomu vyhecoval, nezdržoval se něžnostmi. Bez varování mi narval do zadku dva prsty naráz a přitom mě rukou v sádře objímal kolem podbřišku, abych mu nemohl utéct, protože v první chvíli jsem opravdu utéct chtěl.

Trhl jsem sebou, zaštipalo to jako svině, celé moje tělo se rozklepalo strachy a před mýma očima se rozprostřela tak hluboká propast, že jsem neměl ani trochu šanci vidět na její dno.

Byl jsem rád, že Law nic neříká. Stačilo, co dělal. Vrážel do mě své prsty. Dělal to hrozně rychle a prudce a já se snažil potlačovat slzy a výkřiky bolesti. Pak najednou přestal a moje srdce se rozbušilo ještě rychleji. Slyšel jsem jenom zvuk zipu a šustění látky, když si stahoval

kalhoty. Natočil jsem trochu hlavu, zuby zrovna odtrhával kus malého balíčku, ze kterého vytáhl kondom.

Pevně jsem stiskl víčka a zakousl se do rtu. Připravoval jsem se na nejhorší.

Lawrence mě nešetřil. Později jsem zjistil, že to nebylo do krve, ale jak do mě zuřivě přirážel, měl jsem pocit, že musím mít stehna zakrvácená.

Bylo to šílené. V duchu jsem si říkal, že se takhle přece cítit nemohl, ale vždycky mě pěkně rychle dostihla krutá realita. A když jsem si k tomu ještě přimyslel ten hnusný vnitřní pocit ze mě, z toho překvapení, které jsem mu na schodech přichystal, věděl jsem už jistě, že i kdyby mě takhle ošukal třeba stokrát, pořád to bude málo.

Já zažil fyzickou bolest, on i tu duševní. Zklamal se ve mně, něco takového jsem nikdy nemohl odčinit.

I přesto mi hned potom řekl: „Odpouštím ti.“

Zakalenýma očima jsem ho sledoval, jak si stahuje kondom a vyhazuje ho do koše. Ani jeden z nás se neudělal. Pak si natáhl kalhoty a sedl si ke stolu.

„Přemýšlel jsem, Adame. Asi odejdu,“ oznámil mi jakoby nic. Rychle jsem se oblékl a sedl si k němu.

„Kvůli mně?“ zhrozil jsem se.

„Ne! Nebo možná částečně. Víím, že jsem nebyl jediný, kdo ti tu dělal společnost. Na takovém místě to moc dlouho neutajíš.“

„Ale...“ Chtěl jsem se začít možná omlouvat, nebo mu to vymlouvat.

„Nedělej si s tím starosti, nevadí mi to,“ pousmál se. Od neděle jeho úsměvům chyběla radost. A za to jsem zcela jistě mohl.

„Jen mi to už nevyhovuje. Víím, že jsem ještě dost mladý, ale chci víc. Chtěl bych vztah a nechci se zahrabat tady,“ vysvětlil mi.

Přišel jsem o dalšího a zároveň posledního kluka, který mi to na škole pro delikventy dělal aspoň o trochu snazší a snesitelnější.

Určitě jsem si zasloužil všechno špatné, co se mi pak stalo, ale tentokrát mi chyběla naděje na zlepšení.

5. kapitola

Několik dalších dnů jsem se snažil popasovat s tím, co mi Lawrence oznámil. Nejdřív jsem to přijal, nic jiného mi stejně nezbývalo, ale když jsem se na to vyspal a můj flegmatický mozek konečně informaci zpracoval, skutečně se mi udělalo těžko.

Všichni mě opustili!

Jimmy, Isaac, Lawrence... máma, táta, brácha... Dotáhl jsem to do stádia, kdy jsem neměl nikoho, snad kromě jedné, věčně vysmáté kuchařky a zhruba padesáti kluků, kterým jsem byl ale volný asi stejně jako celá tahle škola.

Vzpomínám si, jak mě neustále doháněl hrozný pocit úzkosti. Nejhorší na tom ale bylo, že jsem s tím nechtěl nic dělat, nejspíš jsem ani nevěděl, co s tím dělat, prostě jsem to chtěl jenom nějak jednoduše akceptovat. Přijmout to a dál přežívat na tomhle místě jako nudný vychovatel, co nikomu nezůstane ani v jedné vzpomínce.

Všichni na mě určitě zapomenou, včetně Lawrence, říkával jsem si.

A ještě horší bylo, že mi to snad bylo i jedno. Netoužil jsem se litovat, nebyl to můj styl, jen mě pokaždé tak zvláště luplo u srdce, když jsem si to uvědomil.

„Myslel jsem si, že s vámi bude větší sranda, ale už třetí den mlčíte!“ oslovil mě Tommy na obědě. Měli jsme něco s hranolky a určitě to bylo i dobré, jenže já se v tom jenom hrabal vidličkou. Neměl jsem hlad. Lawrence začal chodit na obědy v jinou dobu, abychom se nepotkávali. Ve středu se ve škole na chvíli objevil Isaac, ale stihl

jsem ho akorát pozdravit. Ve čtvrtek jsem se dozvěděl, že je nadobro pryč.

Vzalo mě to. Asi jsem si do poslední chvíle myslel, že si to rozmyslí. Jenže, co mi mělo vlastně chybět? Jeho úžasný zadek, co jsem tak rád lízal? Nebo snad jeho pusa, kterou mě dokázal dokonale vykouřit? Nebo on sám?

Hrozně nerad jsem cokoliv řešil. Kdysi jsem se naučil nic neřešit, protože jakmile jsem řešil, bylo všechno špatně. A Dominik to věděl nejlépe. To on na moje řešení doplatil.

„Slyšíte mě?“ Tommy do mě drbl loktem. Lekl jsem se, vidlička mi upadla na talíř, až to zacinkalo a všichni se po nás otočili.

„Co?“ nechápal jsem, co po mně chce.

„Říkám, že jsem si myslel, že s vámi bude větší sranda, ale každý den tu sedíte jak pecka,“ nespokojeně si mlaskl. Co mu záleželo na tom, jestli s ním budu mluvit nebo ne? Čas strávený se mnou byl trest, neměl si to užívat.

„Uznáváš, že i s gayem může být zábava?“

„No s vámi teda ne! Jste nudnej. První den to docela šlo, ale teď...“ Pokrčil rameny a dál se věnoval jídlu.

„Ne vždycky je člověku do řeči,“ objasnil jsem to stručně a doufal, že mě nechá na pokoji.

Bohužel se toho chytil.

„Tak asi máte nějaký problém, ne?“

Chtěl jsem reagovat, aby si všiml svého, ale zrovna se do dveří jídelny nahrnul Lawrence a jeho pomocník Charlie. Zůstali jsme na sebe koukat, Law se dokonce na vteřinu, možná na dvě zastavil, pak, jakoby se probudil, pokračoval za svým kolegou k obvyklému stolu, kde spolu sedávali.

Přišel o něco dřív, než posledních pár dnů chodil, vykolejilo mě to. Nebyl jsem připravený ho znovu vidět, když jsem věděl, že mi brzy odejde a už teď se mi po něm stýskalo.

Pohled na Lawrence, bez možnosti s ním mluvit, nebo se ho dotknout, na mě působil stejně, jako kopanec do břicha. Bylo by pro mě snazší se s ním nepotkávat. Isaac to udělal nejlíp, prostě se s tím nepáral a rovnou odešel. Proč to tak nemohl udělat i Law?

„To je vaše prdel?“ zeptal se Tommy. Opět mě probral z myšlenek.

„Cože?“ podíval jsem se na něj. Hrozně rád užíval výraz *prdel*, ale opravdu často.

„No, to je prdel, kterou pícháte?“ upřesnil.

Privřel jsem oči a zamyslel se. Asi chlapec vůbec netušil, jak skvěle mi nahrál do karet.

„Jak jsi na to přišel?“ Podíval jsem se na něj spodním pohledem.

Bradu jsem si podepřel spojenými prsty, chtěl jsem vypadat zaujatě. Jako, že mě jeho poznatky fakt děsně moc zajímají.

„Jak jste se na sebe podívali. Bylo mi to hned jasný.“ Pokrčil rameny. Nečekal jsem jinou odpověď. Nikdy nás spolu neviděl, mohl si to domyslet jen díky našemu očnímu kontaktu.

„A co ti bylo jasné? Co jsem mu říkal očima? A co říkal on mně?“ vyzvídál jsem dál. Všiml jsem si, že má Tommy rád, když se ho někdo ptá na jeho názor a ještě na takový, o kterém si myslí, že je správný.

„Vy jste řekl: večer ti natrhnu zadek a on: škoda, že nemáš dva ptáky, na jeden už mám moc vytahanou díru!“ Hm, Tommy opět zaperlil. Kdyby se mnou nebyl za trest a já zrovna neprožíval ztrátu blízkého člověka, asi bych se zasmál. A pořádně od plic.

„Co? Že jsem se strefil?“ naléhal. Poskládal jsem nádobí na ták a krátce se po Lawovi ohlédl. Pak jsem se postavil, že ták odnesu. Stejně už byla naše společná půlhodina u konce.

„Vy mi to neuznáte? Protože mám pravdu, že jo. Nechce se vám přiznat, že vás dokážu odhadnout,“ nechtěl se Tommy nechat odbít. S přísným pohledem jsem se k němu sklonil. Nemusel tu zrovna rvát jak na lesy.

„Opravdu to chceš vědět? A dokážeš to přijmout?“

„Co může být horšího než vytahaná prdel?“ zamračil se Tommy. Znovu jsem se musel pousmát. I když to zároveň bylo k pláči. Vymytý mozek gaye, jak jsem poznal, byla ještě větší katastrofa, než výbuch atomovky v Hiroshimě. Jestli z instituce odcházeli všichni ve stejném stavu jako Tommy, kolik gayů už muselo být mrtvých? Ale možná by se tomu dneska Dominik spíš smál, jako já... Proč jsem si na něj sakra vzpomněl zrovna teď? A už podruhé!?

Radši jsem se zhluboka nadechl, abych Tommymu řekl, co si naše pohledy ve skutečnosti řekly. Zatoužil jsem ho šokovat a lepší příležitost už se mi naskytnout nemusela.

„Řekl jsem: budeš mi moc chybět, mám tě rád. On řekl: taky mi budeš chybět, nikdy na tebe nezapomenu.“ Když jsem to dořekl, narovnal jsem se a pár vteřin čekal, až se z mých slov Tommy vzpamatuje.

Chvilí vypadal úplně mimo. Ano, jak bylo v plánu.

„Uvidíme se večer na internátu,“ usmál jsem se ještě a pak jsem ho zanechal soukromým myšlenkám.

Kéž by Lawrence řekl svým pohledem, co jsem namluvil Tommymu. V jeho očích bylo tolik výčitek, ale taky smutku a vděčnosti. Nedokázal bych to nacpat do jedné věty, aby to Tommy pochopil. To, co mezi námi bylo.

Důvod, proč jsem to řekl takhle, byl prostý. Nalili mu v léčebně do hlavy zkreslené teorie o homosexuálech. O tom, že jejich život se týká jen sexu, že nedokážou myslet na nic jiného. Že jsou to devianti a pedofilové. Jo, mohl bych nám všem dělat špatnou pověst, vždyť mě

sex koukal pomalu i z kapes, ale nějaké ty hodnoty jsem naštěstí pořád ještě ctil. Něco mi prostě řeklo, ať to takhle nenechám. Že by měl Tommymu někdo připomenout, o čem jsou vztahy mezi lidmi především. A když na mě potom zmateně zíral, mohl jsem si gratulovat, protože jsem ho opravdu odzbrojil. Těžko říct, jestli jsem tomu sám věřil, ale to už bylo vedlejší. Já nebyl napravený gay, jen smutný gay a zlomený... vzpomínkami, krutou realitou a vlastními chybami, o kterých jsem netušil, jak je odčinit, nebo se z nich poučit.

Po obědě jsem se byl projet v autě. Zajel jsem si do města na zmrzlinu a koupit moje oblíbené cigarety, které v našem krámku neměli. Na zpáteční cestě jsem se zastavil na odpočívadle, kde jsem v neděli potkal párek turistů. Přes týden v lese moc lidí nebylo, to spíš o víkendech a taky už se blížil konec října, takže na nějaké velké výlety bylo docela chladno.

Sedl jsem si na lavičku a vytáhl cigarety. Hned jsem si jednu zapálil.

„Není tu zakázáno kouřit?“ ozvalo se za mnou asi po čtyřech potáhnutích. Lekl jsem se a prudce otočil na majitele zajímavého a dost příjemného hlasu. Celkové vzezření kluka taky nebylo špatné. Tipoval bych ho tak na dvacet sedm. Tmavé vlasy, světlé oči... batoh na zádech... Výškově jsme na tom byli podobně.

„Mám sebou popelníček!“ ukázal jsem malou skleničku, co jsem vozil pro tyhle případy v autě.

„Tak to bych se k tobě možná i rád připojil. Dáš mi jednu?“ Začal okamžitě s týkáním a hned si ke mně sedl.

Nabídl jsem mu cigaretu a rovnou mu i připálil.

„Na výletě?“ zeptal jsem se.

„Tak nějak. Potřeboval jsem vypadnout z města,“ pokrčil rameny. Potřeboval bych vypadnout ze samoty, doplnil jsem ho v duchu, ale navenek jsem se usmál a přikývl, že rozumím.

„Ty jsi taky na výletě? To věčko na cestě je tvoje?“ kývl hlavou tím směrem.

„Jo, je moje. A nejsem na výletě, jen jsem se tu zastavil na cígo.“ Potáhl jsem si.

„Takže tu někde poblíž bydlíš,“ hádal dál.

„Jo,“ přitakal jsem. Nechtěl jsem mu o sobě všechno vyslepičit, vždyť jsem ho vůbec neznal. Jenom byl docela hezký a stál by za úvahu. To proto jsem se ještě nezvedl a neodešel.

„Já si vzal na dnešek volno. Chci tu zůstat aspoň do zítra do večera, pokud mě dřív něco nesežere,“ zasmál se. Ze slušnosti jsem se zasmál s ním.

„Veverky nejsou na lidské maso, pokud vím, ale pozor na lišky, aby si některou část tvého těla nespletly se zajícem,“ doporučil jsem mu.

„Ale nemají vzteklinu, že ne?“ zhrozil se.

„Ne, to bych věděl. V takových případech lesní správa udělá hodně velkou reklamu, aby se o tom vědělo a nikdo do lesa zbytečně nelezl.“

„Takže kdybych si tu chtěl s někým zasouložit, nemusím se bát, že na můj holý zadek zaútočí vzteklá lesní zvěř?“ Olízl si rty a ještě si je provokativně promnul. Mělo mě napadnout, že bude podobný zvrhlík jako já.

Doufal snad od začátku, už když si tuhle cestu plánoval, že na někoho v lese narazí a vrzne si?

„Nedělal bych si starosti. Kdyby tu bylo něco vzteklého, tak by to spíš zaútočilo na zadek toho, co tě bude šoustat.“ Probodl jsem ho vyzývavým pohledem...

O pět vteřin později už jsem ležel na stole, který nás do té chvíle dělil, a neznámý kluk se válel na mně.

Měl jsem jeho jazyka plnou pusy a jeho prokřehlé prsty jsem cítil pod tričkem. Sám jsem byl už trochu prochladlý, takže se moje tělo přirozeně otrásló zimou.

Určitě bych si s hezounem užil skvělý anonymní sex uprostřed panensky krásné přírody, kdyby se mi ovšem neozval v hlavě neznámý hlásek, který jsem zaregistroval vůbec poprvé. Řekl mi, ať ho odstrčím a pak odejdu. A já ho poslechl. Toho kluka jsem tam nechal, zmateného a nadržného, zatímco jsem upaloval k věčku, rychle nastartoval a odjel zpátky do školy. Bylo to tak rychlé. Je div, že si to vůbec pamatuju, i když se v podstatě vůbec nic nestalo. Zneklidňující byl právě ten hlásek v mojí hlavě, který mi řekl, ať to nedělám. Vyděsil mě, protože mi dal vědět o své existenci. Něco ve mně si nepřálo, abych se choval takhle a já tomu nerozuměl. Vždyť o nic nešlo, jen o sex. Jestli mi chtěl něco naznačit, proč se neozval ve chvíli, kdy jsem si bral násilím Lawrence?

Po příjezdu domů jsem si šel lehnout, abych byl na noční odpočatý. Hned jak jsem dorazil na internát, nahnal jsem kluky do společenské místnosti a sám jsem se zavřel v kanceláři. Všiml jsem si, že se Tommy tentokrát nepřipojil. Napadlo mě, jestli na mě zase nechystá kanadský žertík, ale brzy jsem to pustil z hlavy. V devět jsem šel tlupu rozehnat do pokojů a to se ke mně připojil Luke. Vypadalo to, že mi chce něco potají říct.

„Můžu s váma mluvit, pane vychovateli?“ zašeptal. Stál jsem na začátku chodby a s rukama za zády sledoval, jak kluci postupně mizí ve svých pokojích.

„O co jde, Luku?“ Pořád jsem hleděl před sebe.

„V pátek odpoledne míváme matiku,“ řekl tiše.

„A?“ že by Cassidy opět udeřil?

„Zase si vzal jednoho kluka do kabinetu. Určitě ho ztřískal,“ hlásil mi. Vzpomněl jsem si, že jsem o to kluky žádal, aby mi řekli, když se něco takového stane znovu.

„Je dobře, žes mi to řekl. Počítám, že nešlo o žádný velký prohřešek,“ uvažoval jsem. To už jsme stáli na chodbě sami.

„Ne! Ten kluk si zapomněl knížku na pokoji a přišel na to těsně před vyučováním, tak pro ni ještě běžel, ale bohužel se vrátil až několik minut po zvonění. Zastali jsme se ho, i když s námi moc nepeče, ale pan učitel nás nechtěl poslouchat,“ obeznámil mě s mírou provinění. Ocenil jsem, že tomu klukovi pomohli i přesto, že s ostatními moc nedržel. Jenže v ten okamžik mi docvaklo ještě něco. Konečně jsem se na Luka podíval a musel jsem polknout, jinak bych se rozkašlal, jak se mi udělalo v krku sucho.

„Kdo to je? Ten kluk?“

„Samotář, pane vychovateli,“ potvrdil Luke mé obavy. Mimochodem taky trefná přezdívka, když už jsme u toho. Pořádně mě zamrazilo v zádech, protože ona představa Cassidyho trestu mojí mysli pochopitelně neušla.

Ještě před pár dny jsem měl matikáře v záloze pro svou pomstu. Jen jsem na to pomyslel, udělalo se mi ze mě samotného zle. Že jsem vůbec dokázal uvažovat takhle.

Vědomí, že ten maniak Tommyho ve svém kabinetu ohnul přes stůl, nebo židli a seřezal ho, mi pořádně drtilo útroby. Znovu se mi zvedl žaludek, ale tentokrát z učitele, co studoval pedagogickou školu nejspíš proto, aby měl pravidelný přísun dětí, na kterých bude uspokojovat nadstandardní zvrhlé potřeby. Přitom Tommy už jako dítě nevypadal. Byl vyspělejší oproti ostatním, protože třeták opakoval už podruhé a ve druháku měl jistě přerušeni kvůli půlročnímu pobytu

v léčbě pro homosexuály. Mohl být tedy Cassidy zaměřený hlavně na kluky?

To by ale znamenalo, že na naší škole působí další homosexuální maniak, nad kterým by si homofobové a fanatici mnuli ruce. Mohli by totiž říct, že měli pravdu. Že je to zvěrstvo a úchylka, která nepřináší nic dobrého.

V první chvíli jsem se chtěl do Tommyho pokoje rozběhnout a dostat z něj všechno, ale znovu se ve mně ozval hlásek, abych nebyl zbrklý a pořádně si to promyslel. Možná bylo načas promluvit si s hlavním zainteresovaným člověkem, tedy s panem Cassidym.

Určitě mi k tomu měl co říct!

6. kapitola

Celý víkend jsem prožil tak, že jsem se snažil vyhýbat Tommymu. Kdybych ho potkal, musel bych se ho zeptat. Neudržel bych se a určitě by to mělo nedozírné následky. Co se týkalo našich společných obědů, vzkázal jsem mu, že si svůj trest už odpykal a tudíž mu nebudu kazit volné dny svou přítomností. Vzal to, ale spíš mu to bylo jedno.

Nemohl jsem jít za Cassidym hned, protože odjel na víkend domů, ale chystal jsem se na neoficiální návštěvu hned v pondělí. Plán číslo jedna byl, prostě se ho zeptat, co je na tom pravdy, že používá fyzické tresty a jestli nejsou moc přehnané.

Občas jsem si vzpomněl během soboty a neděle na týpka v lese a taky mě několikrát napadlo, se tam vrátit, ale hlásek v mojí hlavě mě stahoval zpátky.

Netušil jsem, proč se to děje. Miloval jsem přece sex a nevyhýbal jsem se žádné příležitosti. Ten zvrat mě děsil. Bylo to jako... jako když někdo vyhraje v loterii a jeho život se najednou celý od základu změní. Má spoustu nových přátel, kteří jsou falešní, protože jdou jenom po jeho penězích, a taky už si nemůže stěžovat, že nestíhá platit nájem a elektřinu. Přesně tak jsem se cítil. Neměl bych z výhry ani trochu radost, snad bych ji i odmítl, jen aby bylo všechno zase při starém. Jenže v životě existuje spousta dalších věcí, které ho dokážou změnit a můžou to být i maličkosti. Nebo to, co jsem za maličkosti vždycky považoval.

Třeba Lawrencova oddanost, se kterou přicházel každou neděli, aby ukojil mou neutuchající nadřzenost. Nebo rozpuštěné Jimmyho vlasy, do nichž jsem mohl zabořit tvář jenom já. Vždycky byl scénář

úplně stejný. Něco jsem měl, co mi bylo blízké a čeho jsem se nechtěl vzdát, bohužel ve chvíli, kdy jsem to měl a bylo mi to blízké, jsem si to jaksi neuvědomoval.

Všechno se to najednou otočilo a já netušil, co to způsobilo. Připouštěl jsem si jenom Lawrencovu ztrátu. To, že mi odejde, a že se nikdy skutečně nedozvím, jestli mi odpustil, nebo mě bude do konce života nenávidět.

Co by mi na to asi řekl Dominik?

Ne, na střední to vážně nebylo lehké. Žil jsem v městečku se čtyřmi tisíci obyvatel. Všichni se tam prakticky znali navzájem. Už v prvním ročníku mi došlo, že se mnou není něco v pořádku. Byl jsem do té doby hodně aktivní kluk. Zapojoval jsem se do veškerého dění, učitelé mě měli svým způsobem rádi, protože jsem nebyl konfliktní a taky jsem se dobře učil. Ať se v mém životě dělo cokoli, učení jsem nezanedbával. Chtěl jsem se jednou dostat na vysokou a získat diplom.

Chvíli po tom, co jsem si uvědomil, že asi nebudu jako ostatní kluci, se do našeho městečka přistěhoval on. Drobný červoblasek jménem Dominik. Měl nádherné zelené oči, malý nos a rty tak plné, že jsem ho podezíral, jestli nepodstoupil plastiku. Trvalo půl roku, než jsme si k sobě našli cestu, než jsme o sobě zjistili, že jsme stejní, a že ve dvou bychom ten útlak mohli snáz přežít. Prostě se podržet, kdyby došlo k něčemu, co by jeden z nás nezvládal. Jenže já byl hodně po tátovi. Neústupný, tvrdý, cílevědomý. Vyrovnal jsem se se svým životem snáz, než Dominik. On nebyl slabý, jen křehčí, důvěřivější a uvězněný v nešťastné mysli, kterou samozřejmě navenek nikdo neviděl.

A já ho miloval. Poprvé a naposledy jsem měl někoho skutečně rád. Tak moc, že pro mě bylo snazší zapomenout, než si ponechat hezké vzpomínky.